

[Gerda Møller.]

dig for os – det kan måske opnås i udvalget – at få en afklaring af, hvem der skal bestemme, hvad der er undervisningsmateriale i filmmæssig forstand, hvem der skal vurdere det, og hvilke kriterier der vil blive lagt til grund.

Jeg har hæftet mig ved et interview i Berlingske Tidende for den 18. september i år, hvor direktøren for statens filmcentral, Axel Jepsen, bl. a. siger, at man skal finde frem til en anskaffelses- og produktionsplan, som landscentralen kan tiltræde. Det mener direktøren ikke at der i princippet skulle være noget i vejen for, men så tilføjer han – hvis citatet ellers er korrekt –: »Man vil være meget lydhør over for, hvad landscentralen måtte ønske fremstillet af danske film til undervisningsformål«. Så kan man jo nok frygte, navnlig når man tager den kvotaordning, som man nu også overvejer at få indført inden for landscentralen, i betragtning, at der vil blive en censur med hensyn til, hvilke film der skal indgå i undervisningen. Det vil vi i hvert fald være meget på vagt over for, og jeg kan her referere til det sidste forslag, vi behandlede.

Chr. Christensen (KrF):

Bortset fra enkelte justeringer foreslås loven om film og biografer jo i virkeligheden forlænget uændret for de næste 4 år. Det har forbavset os meget, ikke mindst på baggrund af den debat, der i den sidste tid har været ført om visse dele af filmloven.

Forslaget er nok mere karakteristisk ved de ændringer, der ikke er i lovforslaget, end ved dem, der er der. Det betyder ikke, at vi ikke gerne går ind i debatten om de tekniske detaljer, der er, og også detaljer af lidt videregående karakter, bl. a. om Workshopen. Vi troede i virkeligheden, at dette foretagende i praksis blev fjernet sidste år under finallovsdebatten. Vi havde ventet et forslag i overensstemmelse med den beslutning denne gang. Det er ikke kommet; så må vi jo prøve, om det kan klares under udvalgsarbejdet.

Men ministerens fremsættelsestale er i øvrigt bemærkelsesværdig derved, at den kun ganske kort omtaler selve forslaget, men kraftigt imødegår det konservative forslag, vi lige har debatteret. Ministeren giver selv udtryk for, at det er her interessen samler sig. Jeg er helt enig i den betragtning, og derfor må det også være rimeligt at komme med bemærkninger

her, som også kunne være fremsat under behandlingen af det forrige forslag.

Jeg har givet udtryk for en del af vores holdning, men vil gerne tilføje, at når ministeren i bemærkningerne går ind i overvejelser af, om det er muligt at finde en afgrænsning af en hjemmel for ministeren til at gribe ind, og konkluderer, at det er det ikke, må det nok være vores opgave nu i udvalget at se, om vi kan finde en sådan formulering, for det er nok trods alt dér, tampen brænder.

I bemærkningerne hedder det videre, at spørgsmålet om filminstitutets selvstændighed ikke spiller nogen som helst rolle under folketingets behandling af forslaget til gældende lov. Disse bemærkninger er nok fremsat som modvægt imod det konservative forslag.

Dertil er at sige, at det vel netop er filminstitutets bestyrelses måde at forvalte det ansvar på, der er forbundet med deres selvstændighed, der har ført til kravet om ministeransvarlighed. Beslutninger som den, der af bestyrelsen blev truffet i forbindelse med støtte til Jens Jørgen Thorsens film, har rokket ved befolkningens tillid til filminstitutets evne til at forvalte de betroede midler.

På linje hermed ligger efter vor opfattelse den beslutning, den i den nuværende lovs § 14, stk. 2, omtalte filmjury har truffet med hensyn til støtte på 50.000 kr. til teatergruppen Solvoggen til udligning af tab på filmen »Dejlig er den himmel blå«, der skildrer teatergruppens efter vor opfattelse til dels lovstridige handlinger. Selv om denne afgørelse juridisk er uangribelig, idet den jo ligger inden for den nugældende filmlovs kompetenceregler, finder vi afgørelsen særdeles uheldig, idet den netop er med til at nedbryde tilliden til, at skatteborgernes midler igennem filmloven anvendes på betryggende måde. Når der før heroppefra blev sagt, at det er en ulykke, at der ligesom i befolkningen er ved at skabes et had mod kunststøtte, kan vi vel sige, at det er en ulykke, at der er truffet beslutninger, der trækker denne mistro om støtte til kunsten frem i befolkningen.

Foranlediget af de afgørelser, der er truffet, finder vi det påkrævet, at de nugældende regler for filmstøtte snarest ændres således, at endelig kompetence kun tillægges personer, der er ansvarlige over for folketinget.

Kristelig folkeparti er ikke imod anvendelse af offentlige midler til kulturelle formål, heller